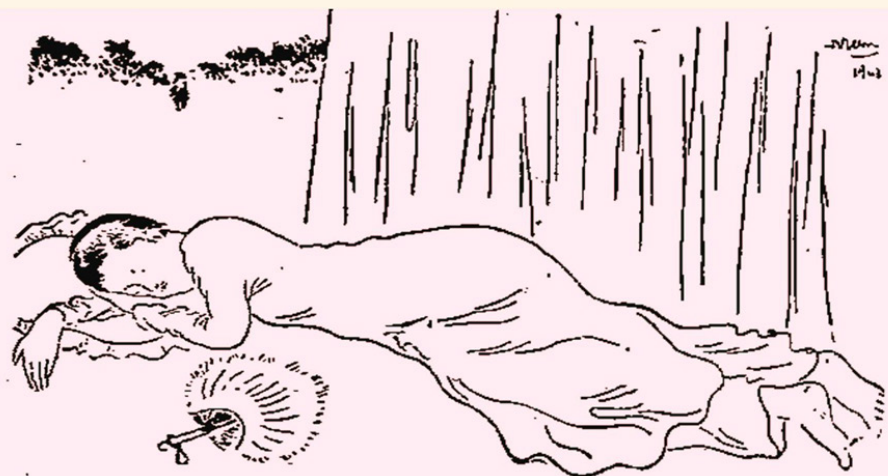

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

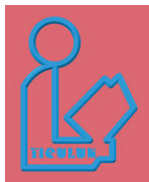

vàng trắng ai xẻ làm đôi

MÙA XUÂN ĐÃ VẮNG

Mùa xuân dĩ vãng

Nguyễn Thị Thụy Vũ

Paris * 08.2025

Bìa : *M. C. P*
Nguồn : *thuquanbanthao*

**Mùa xuân
đã vắng**

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

**VĂN HỌC số 200
Giai phẩm mùa Xuân 1975**

Saigon, ngày... tháng... năm...

Chị T.M. thân,

Tết này, em vẫn ở thủ đô, không về quê ăn Tết như đã dự định. Dĩ nhiên em không tìm được một không gian ngập tràn kỷ niệm để cho những ngày đón xuân được ấm cúng. Vả lại, má em không có ở tại Vĩnh Long thì đối với em Vĩnh Long cũng chỉ gợi thêm nỗi buồn nếu em về đó tìm lại phong vị những cái Tết cũ.

Tiết trời đã lập đông rồi đó chị T.M... Đêm qua, em như sống lại vào những cái Tết thuở em mới vừa mười lăm, mười

sáu tuổi. Em đã thấy lại một cô gái mỗi Tết thích mặc áo lụa tím, đeo kiềng trơn, quần sa teng sáp trắng nõn. Cô gái đó tóc xõa lược cài, đã biết thẹn thù khi có người nói giỡn :

– Con này lấy chồng là vừa. Mười
lăm mười sáu tuổi gì mà cao nghệu.

Cô gái đó mỗi khi nhìn thấy báo xuân treo la liệt khắp các tiệm sách là lòng bỗng nao nức đón xuân. Cô mơ ước xuân đến cũng như mơ ước được đem mái tóc uốn quăn. Má cô gái cảm cô uốn tóc vì thuở đó chỉ có hạng me tây mới uốn tóc mà thôi. Cô không tìm thấy vẻ thơ mộng, trong trắng ở mái tóc xõa cài lược đôi môi mà cô chỉ thấy ánh sáng văn minh như chói ngời trên những mái tóc uốn quăn, uốn quíu như đít ốc gạo. Mỗi lần Tết đến, niềm mơ ước được uốn tóc như nung nấu tim gan cô gái. Đêm

đêm cô nằm chiêm bao thấy mình đi lấy chồng, được chồng dẫn đến tiệm để uốn tóc bằng những cái kẹp cắm điện nóng bức

Gần Tết năm đó, má bảo cô gái :

– Nếu con chuẩn bị cái Tết cho chu đáo thì má cho con uốn tóc vào hôm 25 tháng chạp âm lịch.

Trong lòng cô gái như có hằng trăm lá cờ xổ tung ra cùng một lúc. Ủ, chuẩn bị cái Tết có gì khó đâu. Cô đã học một vài món bánh mứt, cách làm hoa giấy, cách xếp lồng đèn với người chị con dì của cô. Lại nữa, ngay từ lúc này, cô phải lo trau giồi nữ công để mai kia mốt nọ, có người bỏ trâu bỏ cau, sửa soạn rước cô về nhà lo việc nội trợ,

Cô gái long trọng hứa :

– Má đừng lo. Con vấy tay một cái là bánh mứt hiện ra ê hề. Con mà rở tới đâu là tiệc tùng lớp lớp bày ra, thức ăn vun vỹ vèo.

Má mỉm cười :

– Con đừng có múa môi khua mỏ. Có làm rồi sẽ biết. Má cho con tự tay sắp đặt mọi việc. Má chỉ chứng kiến thôi, chứ không nhúng tay phụ giúp con đâu.

Cậu em của cô gái nhìn đôi bàn tay mềm mại và trắng trẻo của chị, không tin tưởng được chút nào. Bàn tay đó đánh búng, đánh thẻ là giỏi, Bàn tay đó ngắt véo lữ trẻ bạn hàng xóm là sành mà thôi. Hừ, bàn tay đó mà bày đặt nấu bếp, làm bánh thì đợi tới Đức Phật Di Lặc ra đời.

Để gây thêm phần hi vọng cho cô gái,

đầu tháng chạp âm lịch năm đó, ngoài chiếc áo lụa tím, má còn may cho cô một chiếc bằng nhiễu màu hoàng yến, ngoài chiếc kiềng trơn, má còn sắm cho cô đôi bông tai, hình trái châu buông lủng lẳng. Cô gái tưởng chừng mình sống trong một giấc mơ kỳ dị nhưng vô cùng lý thú nào.

Ngoài bến nước, cây vông đồng đã đơm hoa đỏ như son tàu. Chim cu, chim tu hú kêu dài ngoài bãi sông.

Cu kêu ba tiếng, cu kêu

Trông mau tới Tết dựng nêu, ăn chè.

Cô gái soi mặt vào chiếc gương hình hột xoài. Đôi má cô nóng trái quít, đôi mắt sáng ướn. Mùa xuân như rạo rực chín trên khuôn mặt của cô. Cô mỉm cười, e thẹn bâng quơ. Sao má lại thay đổi lập

trường một cách khả nghi như vậy ? Hẳn có việc gì đây ? Việc gì ? Tim cô gái xao xuyến một cách mơ hồ.

*

Trước đó cô gái đã gieo hoa mồng gà, hos vạn thọ trên những liếp đất trước nhà. Cây mai cũng được lật lá để kịp trở bông vào ngày mừng một Tết. Đối với cô gái, hoa là vật trang hoàng đẹp nhất ở khoảng đất chung quanh nhà trong khi đó ba má cô chỉ thích trồng cây ăn trái lẫn trồng rau.

Giờ thì cô gái nghĩ đến những thứ hoa giả làm bằng giấy, bằng sáp, hoặc bằng lụa, bằng sa tanh. Cô hái lá sung, lá hoàng lan, lá ngọc lan vùi vào những chậu bùn để cho thối trên lá mục đi, chỉ

chừa những gân lá trắng dẹt chẳng chít và mỏng như mạng nhện, mỏng như cánh chuồn chuồn. Đoạn, cô đem những chiếc lá chỉ còn gân trắng nhuộm bằng một thứ phẩm lục. Thế là cô đã hoàn tất được một phần công việc. Liền đó, cô mua giấy pelure mỏng đủ màu để làm hoa giấy. Chỉ trong vòng ba ngày thôi, nhà có hàng chục đóa hồng bạch lẫn hồng đỏ, hồng vàng, những bông cúc, bông cẩm nhung đủ màu. toàn bằng giấy,

Bà Tư hàng xóm khen :

– Con này khéo tay quá. Ai mà dè hời nhỏ nó liếng sáo, khỉ khộn bao nhiêu mà tới chừng càng lớn càng công dung, ngôn, hạnh bấy nhiêu.

Chị T.M. thân mến, chị có biết đâu khi vừa mới mười bốn tuổi, cô gái ấy đã biết e thẹn, biết làm dáng, nên cô tỏ vẻ

thùy mị. Thật ra, cô gái bẩm sinh nghịch ngợm. Tuy ra cái điều e ấp, cần cöm không bề, nhưng đôi lúc cô cũng tỏ ra nghịch ngợm. Nhưng dẫu sao, đứng trước mắt người trưởng thành, hoặc người khác phái, mắt cô luôn luôn không dám ngó thẳng, nụ cười lúc nào cũng e ấp, trông cô giống như một con mèo. Thuở trắng tròn. Giấc mộng ngày xanh. Cô đắm mình trong những thế giới do ảo tưởng dệt ra muôn màu ngàn sắc. Cô cảm tưởng mình như một nàng tiên được cuộc đời mơn trớn vuốt ve để cô làm nũng, để nhìn một tương lai rực rỡ, sẵn sàng lót dưới bước chân êm ái của cô.

Các cô gái hàng xóm xúm lại chiêm ngưỡng công trình tiểu xảo của cô gái.

Ba cô hãnh diện khoe rùm lên :

– Con gái tui rở tới đâu là muôn hồng ngàn tía nổi lên tới đó.

Hưng chí lên, cô gái nghĩ tới việc làm mứt. Cô dùng những trái bí đao, những củ cải trắng, những trái đu đủ, bồ ra, cắt từng miếng nhỏ rồi tĩa thành những bông hoa, những hình vuông, hình tròn, hình quả trám, rồi ngâm vào thau nước trong vắt. Cô chọn thứ đường cát trắng phau như bông bươi để xên mứt, bởi thế nên miếng mứt của cô nồn nà như bông gòn, cắn vào dòn rụm, ngọt lừ. Cô cũng làm những món confiture để cho ba mỗi sáng ăn điểm tâm với bánh mì. Riêng những miếng khổ qua, những trái khế, cô nhuộm với nước cốt cỏ rồng chảo trong khi làm mứt nên mứt khế và mứt khổ qua xanh lặt lìa. giống như màu tươi xanh lúc mới hái,

Dưới ánh nắng trong hồ phách, từng sàng đựng mứt được phơi trên sân lót gạch tàu. Những con ong mật từ dâu kéo về, lảng vảng quanh sàng và bay về những luống cải hoa vàng. Tiết trời trong sáng và lành lạnh. Mùa xuân chưa về, nhưng mùa xuân đang rạo rực bên thêm đời. Cô gái ngồi bên thêm gạch, mân mê nhánh tóc đen mượt, thơm ngát hương lá bồ kết, mơ mộng xa xôi. Những luống hoa vạn thọ bắt đầu le lói những chấm bông vàng. Tu hú gáy vang vang. Bến sông xao xác tiếng ghe xuống qua lại. Trời đất như chìm đắm trong cơn say dịu dịu. Cô tìm ý vị qua mấy câu thơ của Nguyễn Bính mà cô đã chép trong quyển vở có cái bìa bọc gấm xanh :

Lòng xuân lơ đãng, má xuân hồng

Cô gái xuân, mơ chuyện vợ chồng

Đôi tám xuân đi trên mái tóc

Đêm xuân, cô ngủ có buồn không ?

Cô gái mỉm cười. Tuy có đôi lúc cô lơ đãng. nghĩ ngợi xa xôi, tuy đôi lúc cô thèm khát một vòng tay, một nụ hôn của một chàng thanh niên đẹp trai, hào hoa, phong nhã, nhưng chưa có lúc nào cô thao thức trong đêm cả. Có nhiều lúc soi gương, cô chợt nhớ tới hai câu thơ cũng của Nguyễn Bính, lòng bàng hoàng.

..... đáng sợ là đôi mắt,

Chưa thức đêm nào đến trắng đêm.

Phải rồi, cô chưa thức đêm nào đến trắng đêm, Mới đặt mình vào giường, cô đã ngáy du dương, ngáy lạnh lốt rồi. Nhưng cô tự hỏi: Mình có đáng sợ không ? Mình có quá vô tâm hay không ? Cô mỉm cười. Không ! Mình có đôi lúc

cảm thấy lòng rung động khi nhìn chiếc sân đầm vàng ánh trắng, lồng bóng một nửa mái nhà, khi ngắm một dòng sông trôi trong buổi chiều rực nắng và nhút là nhìn cặp tài tử hôn nhau trên màn bạc. Nhút định mình có tâm hồn trữ tình chứ không phải là gỗ đá.

✱

Chị T.M. của em, một buổi sáng, trên mâm điểm tâm, má bảo cô gái :

– Tết này, có bác Sáu Xương gái cùng thằng Tường về đây ăn Tết với mình.

Ba trét confiture ổi màu nâu sẫm lên miếng bánh mì nướng chín vàng, hỏi :

– Nghe nói thằng Tường thì đậu vào ngạch đốc công của ngành công chánh rồi phải không má nó ?

Má gặt đầu rồi cười hỉ hả :

– Ủ, nó đã đậu rồi. Bởi vậy chị Sáu Xương phải lo cưới vợ cho nó chớ. Nó đã hai mươi hai tuổi đầu rồi.

Ba nheo mắt nhìn về phía con gái :

– Nó lớn hơn con gái mình những sáu tuổi.

Má vuốt ve cô gái, cười hề hề :

– Ăn chung gì, ba nó. Mình lớn hơn em mười tuổi đó sao.

Cô gái mặc cỡ thứ điều độn thổ. Hèn chì má thay đổi lập trường, cho mình uốn tóc đây. Nhưng cái anh chàng Tưởng, sau mười năm xa cách có gì thay đổi không ? Cô hồi tưởng lại nét mặt ranh mãnh của cậu trai mười hai tuổi, ưa nhát ma cô, ưa lấy dây cột sau vạt áo cô mỗi khi

cô ngồi nói chuyện với lũ bạn trong xóm. Cái thằng cha gì Trời đánh thánh đâm ! Hắn muốn về đây coi mắt mình thì quả là chuyện trái đời, chuyện ngược ngạo, chuyện ăn trầu bằng bột, gói bánh bằng vôi, chuyện giã gạo bằng nôi, nấu cơm bằng cối.

Cô gái dầy nẩy :

– Con ghét anh Tưởng lắm. Ghét cay, ghét đắng, ghét vào tới tâm.

Má vẫn tươi cười :

– Nè, cùng lớn lên, nó càng đẹp trai lắm.

Cậu em cô gái xen vào :

– Hôm em theo ba lên Saigon, có đến thăm nhà bác Sáu, gặp anh Tưởng. Ảnh giống kếp Gene Kelly trong phim

“Ba Người Ngự Lâm Pháo Thủ”.

Mặt cô gái bùng thụng như cái mo.
Cô xí một tiếng dài, nói :

– Ăn chung gì tới tao.

Cô ngoe nguẩy bỏ vào buồng. Ủ, Tưởng có thể giống kếp Gene Kelly ở cái vẻ lém lỉnh lắm chứ. Ảnh đã thì đậu dip-lôm rồi. Cha chả, ảnh có thể làm mình mơ ước không ? Mười năm không gặp nhau, dĩ nhiên là con người ảnh phải thay đổi chớ. Cô gái thấy lòng mình hồi hộp, hoang mang khó tả. Rất có thể là anh chàng Tưởng đẹp trai, nhưng mà khi không hấn xáp lại cười mình, chẳng biết có hấp tính hấp ý gì với mình không ? A thần phù kết hôn với nhau, biết sẽ yêu nhau không ?

Nhưng thôi, cô gái tạm xếp mọi

thắc mắc, Cô phải sửa soạn cái Tết để được đi uốn tóc cái đã. Cô phải nhờ vú Năm quét bánh phồng, đồ bánh tráng. Những chiếc bánh phồng nếp dày, màu nâu sẫm, khi đem nướng sẽ to bằng cái sàng nhỏ. Những chiếc bánh tráng trắng rắc mè đen cùng với những chiếc bánh tráng ngọt cũng rắc mè đen, trộn nhiều nước cốt dừa xếp từng chồng cao, ngoài việc dùng trong dịp Tết cho cả nhà, cô gái nghĩ đến việc biếu xén cho họ hàng chòm xóm nữa. Cô còn làm bánh phồng tôm để cho ba nhậu với bia, kèm với tôm khô, dưa kiệu. Nhưng tôm mùa này mắc quá, cô phải làm thêm bánh phồng cá, béo không thua bánh phồng tôm, nhưng phải tra tiêu nhiên mới khỏi tanh mùi cá.

Sau khi làm xong mọi thứ bánh tráng lẫn bánh phồng, vào một tối lạnh buốt,

cô gái quẹt mỡ than hồng để nướng bánh tráng lẫn bánh phồng nếp. Cô còn đem chiên bánh phồng cá lẫn bánh phồng tôm để biểu diễn tài khéo của mình. Ba má nhìn không biết chán những chiếc bánh tráng nướng giòn, những chiếc bánh phồng nếp vàng tươi, nở rộng, phơi mình trên những chiếc sàng to, bên cạnh bình trà lớn. Vú Năm trét vào những miếng bánh tráng những vệt mạch nha ngọt lừ để mọi người vừa uống trà, vừa ăn thức ngọt. Ba có một mâm thức nhắm với những chiếc bánh phồng cá lẫn bánh phồng tôm chiên trắng như bông đá, tươm mỡ bóng mượt, bên cạnh đĩa dưa kiệu. hương dòn rụm trộn với tôm khô.

Má đắc sách, khen :

– Má biết chọn đá thử vàng mà. Ráng lên con gái cứng của má.

Chị T.M. thân mến, chúc chị cũng như độc giả, muốn xem mặt cái anh chàng Tưởng vừa đậu vào ngạch đốc công ngành công chánh thế nào ? Thuở đó, cô gái cũng nóng lòng chờ chàng từ Saigon xuống Vĩnh Long để xem chàng có giống kếp Gene Kelly như cậu em quảng cáo không ? Và mới giữa tháng chạp chàng cùng mẹ lò mò đến nhà cô gái. Chàng lém lỉnh thì có lém, lém từ ánh mắt nụ cười, nhưng không mấy giống kếp Gene Kelly trong phim “Ba Người Ngự Lâm Pháo Thủ”. Ba má tiếp đãi mẹ con chàng thật niềm nở. Xưa kia, bà Sáu Xương cất nhà ở gần nhà cô gái, trên miếng đất trống toàn ổi và mận. Sau khi ông Sáu qua đời vì bệnh chai gan, bà đem con lên Saigon tá túc ở nhà người em gái rồi đi lên Lèo làm ăn. Bây giờ, bà đã lập một tiệm bán đồ phụ tùng xe đạp ở Bà Chiểu, giàu có. Chuyển trở về thăm

quê nhà, bà tảo mộ chồng và thăm viếng
láng giềng.

Bà Sáu Xương nói với má cô gái :

– Không ngờ con nhỏ này lớn lên
trắng trẻo. dễ thương như vậy. Hèn chi
mà chị Tám Tùng mỗi khi lên Saigon
thăm tôi, cứ trầm trồ nó hoài.

Lúc đó cô gái đang làm dưa món,
dưa chua, Cô e lệ ngược lên nhìn bà Sáu
Xương, rồi chấp tay nói lí nhí vồn vện hai
tiếng : “Thưa bác” rồi giả bộ cầm cúi tĩa
lộng những miếng cà rốt những miếng
củ cải trắng hình chim bướm, bông hoa,

Bà Sáu Xương trầm trồ :

– Làm dưa chua, mà bày đặt tĩa bông,
tĩa hoa miếng củ cải... Con Hai nay thật
là siêng...

Cô gái len lén nhìn Tưởng. Chàng cao lớn, da nâu hồng, hàm răng xinh, nụ cười rộng và tươi. Chàng khá đẹp, tóc chải thấm nước nên khuôn mặt sáng mát. Nàng không hiểu mình ra sao nữa... Lòng nàng hoang mang khó hiểu.

Má nói với bà Sáu Xương :

– Chắc là hai đứa nhỏ quên nhau rồi chứ gì.

Tưởng mau mắn :

– Dạ không, vừa thấy cô Bé Hai, là con nhão ra ngay.

Bà Sáu Xương vui mừng :

– Vậy hả ? Ừ, anh em xóm giềng với nhau, cứ tự nhiên cho thân mật.

Ba mẹ đưa mắt nhìn nhau, cười mủm

mỉm. Cô gái muốn tàng hình vì cảm thấy bao nhiêu là cái nhìn vây khốn mình.

*

Tiết trời bớt lạnh, Mùa xuân không cần tới ngày mừng một Tết mới trở về. Mùa xuân đã đến lúc Tưởng hiện diện trong căn nhà vách bồ kho, lợp ngói âm dương của cô gái.

– Chắc Bé Hai đã quên anh rồi ?

Đó là câu hỏi như mơn trớn vuốt ve của Tưởng lúc Tưởng gặp cô gái ở trong vườn cải hoa vàng. Cô gái nói :

– Không, em đâu có quên anh. Nhưng chúng ta đâu thể như ngày xưa, chọc phá lẫn nhau.

Vừa nói, cô gái vừa nhìn xuống. Lòng cô hây hây rạo rục. Cô cảm thấy mùi hoa cam bên hông nhà bay bát ngát trong cơn gió lao xao. Bên tai cô, tiếng ong bay vo ve trên khắp luống cải,

Tưởng theo mẹ về đây được một tuần rồi. Chàng đi tảo mộ cha, đi thăm viếng bà con ở các vùng phụ cận nên ít có dịp gần cô gái. Hôm nay là đưa ông Táo về chầu Trời. Cô gái phải hái những trái khế chua để về chùi bóng lư hương, chân đèn và giá đèn bằng đồng, sau khi đã nấu xôi chè để cúng ông Táo.

Vườn cây chung quanh xanh, sầm uất. Những luống cải song song ; bông cải nở xoè ra. Niềm rạo rục của cô gái cũng nở xoè ra,

Tưởng nói băng quơ :

– Còn bảy ngày nữa là Tết đến rồi. Có phải em muốn chùi bóng lư hương không ?

Cô gái gật đầu im lặng. Một cánh bướm màu hoàng yến vụt lướt qua. Tưởng khẽ nhích gần cô gái nói :

– Để anh chùi lư giúp Bé Hai nhen.

Cô gái chỉ biết nói xuôi :

– Ủ, anh giúp em đi.

Buổi xế, lư hương đã chùi xong, những đồ bằng đồng bằng thau chũng trong nhà, chói bóng lên, nhả ánh hoàng kim rực rỡ. Trong lúc cô gái tháo những tấm rèm màn che cửa sổ ra giặt cho sạch sẽ thì Tưởng sơn lại vách nhà, sơn các khung cửa để ngôi nhà khoác lên chiếc áo mới màu xanh da trời.

Tối đến, trọng lúc bà Sáu Xương và ba má cô gái ngồi dùng trà bánh ở trong giường thì Tưởng và cô gái ngồi rù rì với nhau ở ngoài sân nước

Tưởng hỏi :

– Nghe nói Bé Hai sắp đi uốn tóc.

Cô gái mỉm cười im lặng trong bóng tối, không trả lời. Tưởng nói :

– Mái tóc cài lượt đôi môi của Bé Hai đẹp lắm. Dem cắt đi rồi uốn quăn, thật là uổng.

Cô gái nói nhanh :

– Hay là em không uốn tóc ?

– Bé Hai đừng uốn tóc ghen.

– Em không uốn tóc. Em nghe lời anh đó.

– Ủ, nên nghe lời anh đi...

Chỉ nói bóng gió úp mở với nhau nhưng cả hai chưa dám đi xa hơn. Tưởng nói trước khi trở vào nhà :

– Uồn tóc quăn như con ma đội mũ.

Sáng hôm sau, thay vì đến tiệm uốn tóc ; cô gái theo Tưởng đến nhà cụ Tú Lâm ở ngoài miệt Cầu Dài để nhờ cụ viết cho ba má bốn cặp liễn đối... Đây là những cặp liễn viết bằng mực Huy Châu trên giấy hồng đơn đỏ như chu xa. Nét chữ như phụng múa rồng bay, mực đen ánh lên. Riêng cặp liễn đối treo ở ngoài ngõ thì bằng giấy hồng cầm tiên đề cho nắng sương không làm mau rã mực.

Tưởng quả là có óc tổ chức. Chàng còn lấy giấy Kim tương đỏ như mã não điểm sao vàng lóng lánh để cắt thành

hình trái hồ lô dán khắp các gốc quít, gốc cau, chuồng trâu, tam bản để cùng thảo mộc và đồ vật đón xuân.

Trong những ngày cùng lo sửa sang nhà cửa, cả hai có nhiều dịp gần nhau. Tưởng đã tỏ tình với cô gái, đã hôn lén lén cô nhiều lần. Có lẽ cha mẹ cô gái lẫn bà Sáu Xương đều hay biết, nhưng họ cố tình làm ngơ.

Rồi tới ngày hai mươi chín tháng chạp. Cô gái mở chiếc tủ lớn lấy ra những tấm tiền bàn, liễn chén ra phơi. Vóc nhiều tàu màu đỏ chói lên cùng màu chỉ thêu, màu cườm năm sic, màu kim tuyến lóng lánh dẹt nên hình rồng phụng, hình di thảo kỳ hoa, hình thiên tiên cỡi hạc, cỡi phụng bay trong mây.

Năm đó, không có ngày ba mươi trong tháng chạp. Ngày mai là ngày

Nguyên Đán. Cô gái kiểm điểm lại bàn thờ. Ngoài sáu cặp dưa hấu màu cam thạch nổi vân đậm, ngũ hoa ngũ quả được chưng lên hực hỡ, đèn nến như sao sa, mùi nhang trầm bay tản mạn...

Tối đến. Tưởng và cô gái ngồi cạnh nồi bánh tét đang sôi sục. Chàng thun mũi lại :

– Quái lạ ! Có mùi gì thơm... thật khả ái.

– Mùi bột nếp chín tới, phải không anh ?

Chàng lắc đầu :

– Không mùi bồ kết trên mái tóc em đó.

Cô gái mỉm cười ngồi sát vào chàng, cầm tay chàng, ngó vào mắt chàng. Chàng chỉ nói :

– Anh thích mùi bồ kết. Mai em đừng xúc nước hoa ngen.

Cô gái nói :

– Em sẽ không xúc nước hoa. Em nghe lời anh đó.

– Ủ, nên nghe lời anh đi.

Lửa hồng trong lò xua cái lạnh của đêm cuối năm.

Ở nhà trên, người lớn tụ họp ăn mứt uống trà và chơi bài tứ sắc đợi giao thừa. Tiếng cười nói dội xuống bếp, như những tiếng ở bên ngoài thêm đời cô gái.

Chị T.M thân mến, cô gái Tưởng kêu bằng Bé Hai không hoàn toàn là em dâu. Cô tiêu biểu cho một một lớp cô gái tỉnh lý, sống trong gia đình xưa, hấp thụ một cuộc sống nửa cựu nửa tân, trong số đó có em. Cuộc đời của cô trong mùa xuân con gái, phảng phất những nét hao hao một đoạn đời dĩ vãng của em. Còn anh chàng Tưởng có thể là một nhân vật tưởng tượng để cho mùa xuân cô Bé Hai được thơ mộng như một thiên điểm tình mà em từng thích đọc.

Chị em mình ít có dịp gần nhau, phải không chị T.M ? Vậy, trong dịp xuân, câu chuyện này sẽ làm quà cho chị. Chúng ta đã bước vào tuổi nửa chừng xuân rồi, lối về vòm trời kỷ niệm cũ đã bị chắn ngang.

Chị hãy coi chuyện này là một cuốn phim quá khứ chiếu lại trên tấm màn ảnh của cuộc đời mình vậy.

Chúc chị một mùa xuân như ý.

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

